

Arrest

nr. 93 698 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. SWIJSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosnische moslima, afkomstig uit Bijeljina (Republika Srpska, Bosnië-Herzegovina). U heeft de Bosnische nationaliteit. Zowel u als uw zus [A.] kenden op school problemen met Servische kinderen omwille van jullie afkomst en jullie geloofsovertuiging. Jullie werden meermaals door hen gepest. Ze zongen nationalistische liederen en jullie werden verweten Turken te zijn. Om die reden kampen zowel u als uw zus met psychische problemen, zoals nervositeit. Jullie raadpleegden hiervoor 2 à 3 maal een psychiater in Sokolac (Republika Srpska, Bosnië-Herzegovina). Hij schreef uw zus medicatie voor. U voegde toe dat het voor u moeilijk is om een huwelijkspartner te vinden omdat er in Bijeljina weinig moslims wonen. Op 21 juli 2012 verliet u Bosnië en u kwam aan in

België op 22 juli 2012. Na uw aankomst in België verbleef u bij uw oom, genaamd Junuz Jakupovic. Uw gezinsleden kwamen u op 18 augustus 2012 vervoegen. Op 21 augustus 2012 diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 10 oktober 2011 te Bijeljina; uw paspoort, uitgereikt op 20 juni 2012 door de Republika Srpska; een oproepingsbrief op naam van uw vader, uitgereikt op 10 juli 2012 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Bijeljina; en een proces-verbaal mbt een klacht van uw vader, uitgereikt op 12 maart 2012 door de politie van Bijeljina en twee medische attesten op uw naam.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw vader, [N. J.] [...], werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt: [...]."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan die luiden als volgt:

"Eerste middel. Schending van artikel 57/6/1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Doordat de Commissaris-Generaal stelt dat het door verzoekster vertelde asielrelaas niet van die aard is om aan te tonen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op schade door ernstig lijden. De Commissaris-Generaal meent dan ook dat de asielaanvraag niet in overweging dient genomen te worden. Terwijl art. 57/7ter Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat: (...). Dat verzoekster meent aan deze voorwaarden te hebben voldaan. Dat uit het asielrelaas immers voldoende blijkt dat er wel degelijk een reëel risico bestaat op schade door ernstig lijden. Dat verzoekster en haar zus geslagen en vernederd werden door de kinderen van Servische gezinnen. Dat zij hier verwond door werden. Dat zij tevens psychisch lijden hierdoor, getuige de neergelegde medische attesten. Dat de lokale autoriteiten in Bosnië niet voor voldoende bescherming kunnen zorgen. Dat verzoekster tevens volgende documenten neerlegde ter CGVS: Identiteitskaart, Paspoort, Oproepingsbrief voor vader door de rechtbank van eerste aanleg te Bijeljina Proces-verbaal klachtneerlegging door vader Twee medische attesten. Dat hieruit voldoende blijkt dat de voorwaarden voldaan zijn.

Tweede middel. Schending van het algemene rechtsbeginsel van de motiveringsplicht. Dat de Commissaris-Generaal er niet in slaagt afdoende te motiveren waarom verzoekster niet zou voldaan hebben aan de voorwaarden voorzien in art. 57/7ter Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat hij hierdoor ten onrechte toepassing heeft gemaakt van art. 57/6/1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat hij hierdoor de motiveringsplicht heeft geschonden. Dat verzoeker aldus voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden door art. 57/7ter. Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat voldoende is aangetoond dat het verhaal geloofwaardig is en aldus geen toepassing van art. 57/6/1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan gemaakt worden, nu wel voldoende aangetoond is dat er sprake is van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op schade door ernstig lijden. Dat de beroepstermijn nog niet verstreken is. Dat verzoekster aldus terecht beroep aantekent tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname. Dat verzoeker vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan uit een veilig land zou vernietigen en schorsen, op basis van het feit dat de Commissaris-Generaal in deze een overtreding van substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen begaat."

2.2. Met arrest nr. 92 038 van 23 november 2012 verwerpt de Raad het beroep van verzoeksters vader. Verzoekster betwist niet dat "uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw vader, [N. J.] [...], werden uiteengezet." Aangezien de middelen identiek zijn volstaat het te verwijzen naar voornoemd verwerpingsarrest.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende"

wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, zodat zij in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

De wetgever heeft voorzien in deze specifieke procedure, met name de niet in overwegingname van de asielaanvraag van asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de

vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 1 juni 2012, hierna: het KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

Artikel 1 van het KB van 26 mei 2012 luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

*–Albanië
–Bosnië-Herzegovina
–India
–Kosovo
–FYROM
–Montenegro
–Servië”*

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.4. De verzoekende partij betwist niet dat zij uit een veilig land afkomstig is.

3.5. Uit de bestreden beslissingen blijkt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt dat wat hem betreft aangaande Bosnië, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

De verzoekende partij gaat enkel in op de motieven van de bestreden beslissingen die stellen dat zij niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In die gevallen beperkt de verzoekende partijen zich evenwel tot een herhalen van haar asielmotieven zonder evenwel in concreto in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing waarom zij dit niet heeft aangetoond. Zoals reeds hoger gesteld heeft de verwerende partij in haar beoordeling, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen, rekening gehouden met de verklaringen, die verzoeker thans in het verzoekschrift herhaalt. Met een dergelijk betoog, met name de loutere herhaling van hun asielmotieven zonder aan te geven waarom de beoordeling van de verwerende partij dienaangaande onjuist is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC